

POSTANOWIENIE

Dnia 29 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 29 grudnia 2015 r.,
sprawy **P. M.**
skazanego z art. 278 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 14 lipca 2015 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K.
z dnia 16 czerwca 2014 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego P. M. kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K. wyrokiem z dnia 16 czerwca 2013 r., uznał P. M. za winnego popełnienia czynów z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz z art. 244 k.k. i wymierzył mu kary (odpowiednio) roku pozbawienia wolności oraz 3 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych kar jednostkowych Sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres zatrzymania od dnia 28 sierpnia 2012 r. do dnia 30 sierpnia 2012 r. Sąd m.in. orzekł wobec oskarżonego także obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 750 zł oraz zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa 800

zł tytułem zwrotu części kosztów sądowych i w pozostałej części zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów i opłat.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, który podniósł zarzut obrazy przepisów postępowania (art. 438 pkt 2 k.p.k.) poprzez naruszenie zasady art. 5 § 2 k.p.k. (in dubio pro reo) oraz art. 7 k.p.k. poprzez dokonania dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, przy istnieniu znacznych rozbieżności pomiędzy zeznaniami świadków, kategoryczną postawą oskarżonego nieprzyznającego się do zarzucanych mu czynów, braku wykrycia sprawcy kradzieży w sklepie D. oraz braku ustaleń kategorycznie potwierdzających, że oskarżony prowadził samochód marki Peugeot 407. W konkluzji obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowni.

Wyrokiem z dnia 14 lipca 2015 r., Sąd Okręgowy w K. utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie i zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania odwoławczego.

We wniesionej na korzyść skazanego kasacji adw. R. M. podniósł zarzut rażącego naruszenia prawa procesowego, który miał istotny wpływ na treść orzeczenia tj. art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niesłuszne oddalenie wniosku dowodowego skazanego z dnia 14 października 2014 r., brak jakiegokolwiek uzasadnienia stanowiska w tym zakresie, co istotnie ograniczyło prawo do obrony oskarżonego P. M. W następstwie tego zarzutu wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z art. 519 k.p.k., kasacja może być wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie, a zarzuty kasacyjne nie mogą wprost kwestionować ustaleń faktycznych, bowiem kasacja może być

wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa (art. 523 § 1 k.p.k.).

Wniosek o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadka J. I. skazany złożył w dniu 14 października 2014 r., na dwa dni przed pierwszą rozprawą apelacyjną (zwrócić należy uwagę, że postępowanie przed Sądem Rejonowym toczyło się od końca marca 2013 r. a w jego toku wyznaczono kilka terminów rozpraw). P. M. w złożonym piśmie, jako adres zamieszkania świadka wskazał ul. D. 7/51 w K. Po dopuszczeniu przez sąd odwoławczy tego dowodu na rozprawie apelacyjnej w dniu 16 października 2014 r. świadek bądź nie odbierał prawidłowo wysłanego wezwania (k.341, tom II), bądź też, mimo odebrania wezwania (k. 354, tom II), nie stawiał się bez usprawiedliwienia (k. 357, tom II). Sąd podejmował próby zatrzymania świadka i doprowadzenia go przez policję na kolejne trzy terminy rozpraw, starania te okazały się jednak nieskuteczne (k. 359, k. 365 i k. 375). Z ustaleń dokonanych przez Sąd wynikało, że świadek nie przebywał pod wskazanym przez skazanego adresem. W tej sytuacji Sąd Okręgowy zmienił postanowienie z dnia 7 października 2014 r. i oddalił wniosek dowodowy P. M. o przesłuchanie w charakterze świadka J. I. (k. 380, tom II), podnosząc, iż mimo kilkukrotnego odraczania rozpraw i poleceń zatrzymania i doprowadzenia świadka do Sądu, czynności te okazały się bezskuteczne, podtrzymywanie zaś przedmiotowego wniosku zmierzało w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania.

Mając na uwadze powyższe ustalenia, niezasadnym jawi się zarzut obrońcy naruszenia art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. Zgodnie bowiem z treścią tego przepisu wniosek dowodowy oddala się, jeśli „okoliczność, która ma być udowodniona, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy albo jest już udowodniona zgodnie z twierdzeniem wnioskodawcy”. Z analizy uzasadnienia postanowienia z dnia 14 lipca 2015 r. (k. 380, tom II) oddalającego wniosek wynika, że Sąd oparł się na przesłankach z art. 170 § 1 pkt 4 i 5 k.p.k. (oddalając zaś przedmiotowy wniosek Sąd stwierdził, iż podejmowane próby przesłuchania wskazanego świadka okazały się bezskuteczne a podtrzymywanie tego wniosku dowodowego w sposób oczywisty zmierza do przedłużenia toczącego się postępowania). Stwierdzenie autora kasacji, że sąd odwoławczy uzasadnił swe stanowisko zakwestionowaniem

znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, okoliczności, która miała zostać udowodniona poprzez przeprowadzenie tego dowodu, jest nieuprawnione.

W literaturze podkreśla się, że niemożność przeprowadzenia dowodu jako podstawa oddalenia wniosku dowodowego to sytuacja, gdy dany dowód nie tylko w ogóle, ale też w przewidywanym naturalnie terminie nie będzie mógł być przeprowadzony (m.in. T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego. Tom I, Warszawa 2014; B. Augustyniak, K. Eichstaedt, M. Kurowski, D. Świecki (red.), Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2013, s. 541). W tej sytuacji Sąd Okręgowy zasadnie uznał, że przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadka J. I. nie jest możliwe. Podjęte próby ustalenia adresu pobytu świadka, celem przesłuchania, okazały się bezskuteczne. Skoro zatem orzeczenie Sądu Okręgowego w przedmiocie oddalenia wniosku dowodowego skazanego było słuszne, w pełni uzasadnione i znajdujące oparcie we wskazanych wyżej przepisach Kodeksu postępowania karnego, nie sposób przyjąć, iż jego wydanie naruszało prawo skazanego do obrony.

Oczywiście bezzasadny jest także zarzut braku ustosunkowania się przez Sąd Okręgowy do zarzutu braku „jakiegokolwiek uzasadnienia stanowiska w tym zakresie, co istotnie ograniczyło prawo do obrony oskarżonego P. M.” (k. 2 kasacji). Bezprzedmiotowe jest powtarzanie po raz kolejny treści uzasadnienia postanowienia oddalającego wniosek dowodowy na rozprawie apelacyjnej w dniu 14 lipca 2015 r. (k. 380 tom II). W tym zakresie zasadnym jest zwrócenie uwagi, że na rozprawie tej obecny był nie tylko oskarżony, ale także jego obrońca, więc treść postanowienia była stronom znana.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

kc